

[Finansministeren.]

at det bliver svært at få et forslag af denne karakter ført igennem, og derfor kan der vel heller ikke være grund til, at jeg i dag går ind på mange af de detailspørgsmål, som er nævnt under behandlingen af forslaget.

Jeg vil derimod gøre et par bemærkninger om det, der kaldes den anden forudsætning for, at man fra konservativ og venstres side ville gå med til folkepensionen, nemlig besparelsernes andel i finansieringen af folkepensionen, hvorom det ærede medlem hr. Lorentzen sagde, at der jo ikke var stillet forslag om besparelser på 100 mill. kr., dette beløb var ikke nået — jeg ved ikke, om der blev sagt endnu — der er altså et lille håb, men man havde i hvert fald ikke helt opfyldt denne forudsætning. Det ærede medlem hr. Poul Møller sagde det samme på en anden, det var synd at sige mere indviklet måde, idet han gav en kommentar til min fremsættelsestale, som måtte opfattes således, at man heller ikke fra konservativ side var tilfreds med det, der var opstillet. Og nu forstod jeg på det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at han måske også — ganske vist ud fra andre motiver — var lidt utilfreds.

Det kan vel være rimeligt, at jeg begynder med at læse, hvad der står i den betænkning, der blev afgivet af udvalget vedrørende forslagene om folkepensionen forinden disse forslags anden behandling. Der står:

„Mindretallet må også gøre sin tilslutning til lovforslaget betinget af, at der inden tredie behandling gives udvalget en redegørelse for de påtænkte og opnåede besparelser, der delvis skal finansiere merudgifterne ved lovforslagets gennemførelse.“

Den ene af de to ting, jeg vil have lov til at påpege, er, at man allerede dengang, da man skrev betænkningen, har været klar over, at der kunne blive tale ikke alene om opnåede, men også om påtænkte besparelser. Man har været ganske klar over i foråret, at man ikke inden september måned kunne komme igennem og få gennemført alle de

besparelser, der var tale om. Det er kommet til udtryk i betænkningen, hvilket også er ganske naturligt, og jeg tror i og for sig, man må sige, at finansudvalget i sommerens løb har arbejdet med disse spørgsmål, måske endog lidt hyppigere, end man havde tænkt sig.

Dernæst står der altså i betænkningen, at det skulle være besparelser, der delvis skulle finansiere merudgifterne. Der står ikke noget om, at det skal være halvdelen. Det betyder ikke, at jeg vil bestride, at man under forhandlingerne i foråret, når man talte om, hvordan udgifterne skulle finansieres, almindeligvis arbejdede med et taleksempel, hvori man sagde: det koster et par hundrede millioner kroner, bidraget er på omkring 100 mill. kr., og så må besparelserne andrage omkring 100 mill. kr. Det er vel det, der er årsagen til, at man siger, at der skal opnås besparelser på 100 mill. kr. Men når det nu viser sig, at den årlige udgift bliver 180 mill. kr., og 1 pct.s bidraget, som man også har tilsluttet sig, når man er kommet over det første år, vil indbringe omkring 120 mill. kr., ja, så står der to veje åbne. Den ene er, at man nedsætter det årlige bidrag på 1 pct., så det kun indbringer de 90 mill. kr. Den anden vej er den, jeg er gået, at man siger: der har været almindelig tilslutning til bidraget på 1 pct., og da det giver 120 mill. kr., er det 60 mill. kr., der mangler til finansiering af merudgiften ved folkepensionens gennemførelse.

Det andet punkt, der har været nævnt i denne forbindelse, er forholdet mellem finansieringen af folkepensionen og de besparelser, der skal tilvejebringes, for at der kan fastholdes et overskud på statsbudgettet. Her fremstiller det ærede medlem hr. Poul Møller det således, at besparelserne for at styrke statsbudgettet må have prioritet fremfor besparelserne, der skal finansiere folkepensionen. Jeg ved ærlig talt ikke, hvorfor det skal være sådan. Jeg har ikke sagt, at besparelserne, der skal finansiere folkepensionen, skal have prioritet fremfor de besparelser, der styrker